

§ 10 zák. čl. XX z roku 1901 nejpozději 20. srpna 1921 u toho úřadu, jenž vydal pravoplatné konečné rozhodnutí ve věci hlavní, tedy u ministra pro Slov. St-1 tvrdí, že vyhověl této podmínce tím, že podal počátkem roku 1921 žádost o milost presidentu republiky, že tato jeho žádost směřovala k tomu, aby byla považována a vybavena jako žádost revisionální a že byla kanceláří presidenta republiky žal. úřadu k příslušnému jednání postoupena.

Nss neshledal tento názor správným. Jeť žádost ta obsahem a formou, zejména však svým petitem pouhou žádostí za milost, za jakou ji dokonce i sama stížnost ještě označuje. Že ji pak ani st-1 sám, podáváje ji, za žádost za obnovu nepokládal, patrně z toho, že ji řídil na presidenta republiky, ač mu přece muselo býti známo, že žádost o obnovu podati sluší přímo k úřadu vydávšimu pravoplatné konečné rozhodnutí ve věci hlavní, když podle obsahu spisů dříve dvě žádosti o obnovu řízení u ministra s plnou mocí na příslušném místě podal. Mohl tedy také žal. úřad právem žádost považovati za prosbu o obnovu řízení teprve od té doby, kdy ji st-1 vůči němu výslovně za žádost za obnovu řízení prohlásil. To stalo se však podle obsahu spisů teprve v podání, jež st-1 podal přímo u žal. úřadu dne 11. října 1921, tedy již po uplynutí lhůty § 10 cit. zák. čl. stanovené.

Z těchto důvodů slušelo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 2527.

Veřejní úředníci (Slovensko): O pensijních nárocích městských zaměstnanců v Báňské Šťávnici.

(Nález ze dne 22. června 1923 č. 8344.)

V ě c: Jan M. v H. proti bývalému administrativnímu výboru municipálního města Báňské Šťávnice a Bělé o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jednak jako bezdůvodná, jednak jako nepřijatelná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že dává st-le k jeho žádosti od 1. června 1922 do výslužby podle § 41 pens. statutu, poněvadž je úředním lékařským vysvědčením prokázáno, že je pro svůj zdravotní stav k další úřední službě neschopen. Pense určuje se mu dle pensijních statutů na 86% a to z kmenového platu (§ 47, 35) 6285 K, a bytná pense dle § 48 1000 K, celkem 7285 K.

Žádosti, aby se mu započítala doba ztrávená ve službě diurnisty při státních drahách, správní výbor nemůže té doby vyhověti, nařídí však, jakmile bude tato otázka generálním finančním ředitelstvím vyřešena, aby dle toho byla tato záležitost úřadem vyřízena.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

Nesporo jest, že st-1 byl městským zaměstnancem municip. města Báňské Šťávnice a Bělé. Jeho nárok na zaopatřovací požitky jest tudíž posuzovati dle městského pensijního statutu z 8. prosince 1914 č. 263, schváleného býv. uh. min. vnitra výnosem z 19. ledna 1916 č. 5145, nikoli však dle předpisů pro státní zaměstnance rep. čsl.

Podle § 47 onoho statutu jest městskému úředníku vyměření započítacího požitky podle započítacího platu ve skutečné službě posléze pobíraného. Podle § 33 pak započítací platem jest systemisovaný plat a dále přídavek tvořící doplněk platu, mající jeho povahu, zakládající se na zákoně nebo na platovém statutu a nepřiznaný výlučně na dobu trvání úřední činnosti. Naproti tomu nejsou podle § 34 započítací požitky jiné, jako ku př. aktivní, místní, rodinné nebo drahotní přídavky, příbytečné, in natura pobírané požitky, alimentace a příspěvky, příjem z polí, dávka dříví, paušály cestovní a jiné.

Z ustanovení těchto je patrno, že bytné, drahotní podpory, náhlé podpory a nouzové výpomoci k pensijní základně připočítati nelze, právě tak jako palivové dříví, případně jeho peněžitou protihodnotu, jak st-1 se domáhá, a že tudíž nehleděl-li žal. úřad, vyměřuje st-li pensii, k těmto požitkům, nelze jeho výroku vytýkati nezákonnost. Jest tedy stížnost v tomto směru bezdůvodná.

St-1 brojí proti nař. výroku dále v tom směru, že k započítací době nebyla mu připočtena služba u maď. státních žel. drah. Jak však z výroku v odpor vzatého patrno, nerozhodl žal. úřad dosud o tomto st-lově nároku, neodepřel mu jej tudíž, nýbrž zavedl dříve šetření o povaze služby ve směru tom, zda a pokud ji lze pokládati za rovnocennou se službou municipální a vyhradil si rozhodnutí o nároku st-lovu, aby doba ta byla při výměře pense započtena, až po vyřešení této otázky.

Není zde tudíž rozhodnutí úřadu správního, pokud jde o tuto spornou otázku, a jest proto stížnost v tomto směru nepřípustná (§§ 2 a 5 zák. o ss.) Tím ovšem není st-li bráněno, aby svým časem nepoužil vhodných právních prostředků proti úřednímu výroku, jímž jeho pensijní záležitost bude po této stránce úřadem správním vyřešena . . .

Č. 2528.

Státní úředníci: I. Není vadou řízení, nekonal-li úřad — rozhoduje o rovnocennosti soukromé služby podle § 16 vl. nař. č. 666/1920 o propočítání služební doby — šetření o okolnostech, které úředníkem samým nebyly prokázány. — II. Není nezákonné a vadné, neuzná-li úřad předchozí službu hospodářského praktikanta a adjunkta za rovnocennou se státní službou berní podle cit. předpisu.

(Nález ze dne 22. června 1923 č. 9161).

V ě c: Karel K. v Praze (adv. Dr. O. Stránský v Praze) proti ministerstvu financí o započtení soukromé služby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — — —

Otázka v tomto případě sporná, je-li soukromá služba st-lova rovnocenná co do výkonu berní službě státní, jest otázkou skutkovou.

Úsudek, k němuž žal. úřad, odpovídaje na otázku tu dospěl, jest částí skutkové podstaty, na níž nař. rozhodnutí spočívá, a jest jím dle § 6, odst. 1. zák. o ss nss při svém rozhodnutí vázán, byl-li úsudek